

Rosa Luxemburg

Början

1918

Revolutionen har börjat. Det anstår oss inte att jubla över vad vi åstadkommit, inte att triumfera över att vi nedslagit fienden, utan vi måste öva sträng självkritik och järnhårt samla all vår energi för att kunna fullfölja vårt påbörjade verk. Ty vad vi åstadkommit är ringa, och fienden är *inte* besegrad.

Vad har vi uppnått? Monarkin är borta, och den högsta regeringsmakten har övergått i händerna på arbetar- och soldatrepresentanter. Men monarkin har aldrig varit den egentliga fienden, den var endast imperialismens fasad, dess skylt utåt. Det var inte Hohenzollern-kejsaren som började världskriget, satte hela världen i brand och drev Tyskland till avgrundens rand. Monarkin skötte, liksom alla borgerliga regeringar, de härskande klassernas affärer. Det är i stället den imperialistiska bourgeoisin och det kapitalistiska klassherraväldet som är förbrytaren, vilken skall ställas till svars för folkmordet.

Det är ingenting mindre än kapitalherraväldets avskaffande och förverkligandet av en socialistisk samhällsordning, som är det historiska temat för den pågående revolutionen. Det är ett storverk, som inte kan genomföras i en handvändning genom några dekret uppifrån, som påbörjats endast tack vare arbetarmassornas medvetna aktion i städer och på landsbygden, som endast kan bringas lyckligt i hamn genom en höggradig andlig mogenhet och en ousinlig idealism från folkmassornas sida.

Revolutionens mål anvisar klart vägen och revolutionens uppgifter anvisar metoderna. *Hela makten åt den arbetande folkmassan, åt arbetar- och soldatråden, ett skydd av revolutionsverket mot dess lurande fiender:* detta är riktlinjen för den revolutionära regeringens åtgärder.

Varje steg och varje handling från regeringens sida borde likt en kompass visa i följande riktning:

utbyggnad och återval av de lokala arbetar- och soldatråden, så att den första kaotiska impulsen till dem ersätts av en medveten process till förståelse av revolutionens mål, uppgifter och metoder;

en ständig konferens av representanter för dessa massor och en delegering av den egentliga politiska makten från exekutivrådets mindre kommitté till A- och S-rådets bredare basis;

ett snabbt inkallande av ett riksparlament, bestående av arbetare och soldater, så att hela Tysklands proletariat konstitueras som klass, som kompakt politisk makt, och uppställs som revolutionsverkets skydd och bakomliggande kraft;

en ofördröjlig organisation, inte av "bönder" utan av landsbygdens proletariat och småbönder, vilka som klass hittills stått utanför revolutionen;

bildandet av proletariatets Röda garde till revolutionens ständiga skydd och för att organisera arbetarmilisen, som skall utgöra hela proletariatets ständiga värn;

avskaffandet av de organ, som övertagits från den absolutistiska, militära polisstaten, nämligen förvaltning, rättsväsen och armé;

omedelbar konfiskering av kungahusets förmögenhet och besittningar samt av storgodsen, som en första åtgärd för att säkra föda åt folket, eftersom hungern är kontrarevolutionens farligaste bundsförvant;

sammankallandet av en arbetarnas världskongress i Tyskland, för att klart och tydligt understryka revolutionens socialistiska och internationella karaktär, ty den tyska revolutionens framtid är beroende av internationalen och av proletariats världrevolution.

Det är endast de första, nödvändiga åtgärderna vi har räknat upp här. Och vad gör den styrande revolutionsregeringen? Den lämnar lugnt staten som total förvaltningsorganism i händerna på hohenzollernabsolutismens stöttor, verktygen för morgondagens motrevolution; den inkallar den konstituerande nationalförsamlingen, skapar därmed en borgerlig motvikt till arbetar- och soldatrepresentationen, förskjuter därmed revolutionen i riktning mot en borgerlig revolution och smugglar undan revolutionens socialistiska mål; den gör ingenting för att förstöra det kapitalistiska klassherraväldets alltjämt rådande makt; den gör allt för att lugna bourgeoisin, för att förkunna egendomens helighet, för att säkra kapitalförhållandets oantastlighet; den låter lugnt den vaknande kontrarevolutionen hållas, utan att appellera till massorna, utan att högt varna folket.

Lugn! Ordning! Ordning! Lugn! Så ljuder det från alla håll. ur alla regeringens tillkännagivanden, och så jublar ekot ur det borgerliga lägret. Skriken om "anarki" och "kravaller", den bekanta helvetesmusiken från bourgeoisin, som är orolig för sina kassaskåp, sin egendom och sina profiter, är det tongivande för dagen, och den revolutionära arbetar- och soldatregeringen – finner sig lugnt i denna anstormning mot socialismen, den till och med deltar i den med ord och handlingar.

Facit av den första revolutionsveckan lyder: i hohenzollernstaten är allt i stort sett som förut, arbetar- och soldatregeringen fungerar som vikarie åt den imperialistiska regeringen, som gjort bankrutt. Alla dess göranden och låtanden bestäms av fruktan för arbetarmassorna. Innan revolutionen ens fått kraft, energi och ordentlig fart, tar man ifrån den dess enda livgivande kraft: dess socialistiska och proletära karaktär.

Allt är i sin ordning. En reaktionär stat i den civiliserade världen kan inte på ett enda dygn bli till en revolutionär folkstat. Soldater, som ännu i går var reaktionens hantlangare och mördade revolutionära proletärer i Finland, Ryssland, Ukraina, och arbetare, som utan vidare lät detta ske, kan inte på ett enda dygn bli målmedvetna bärare av socialismens idéer.

Den tyska revolutionens gestalt motsvarar de tyska förhållandenas inre mognad. Scheidemann och Ebert är lämpade att leda den tyska revolutionen på dess nuvarande stadium. Och de oavhängiga, som tror sig kunna åstadkomma socialism tillsammans med Scheidemann och Ebert, och i "Die Freiheit" högtidligt vittnar om att de tillsammans med dessa herrar utgör en "rent socialistisk regering", kvalificerar sig därmed själva som lämpliga representanter för firman i detta första, provisoriska stadium.

Men revolutioner står inte stilla. Lagen för deras existens är ett snabbt framåtskridande, en snabb expansion utöver sina egna gränser. Redan genom sina inre motsättningar driver det första stadiet revolutionen framåt. Situationen är fullt förståelig som en början, men ohållbar som varaktigt tillstånd. Om inte motrevolutionen skall få makten på hela linjen, måste massorna vara på sin vakt.

Revolutionen har börjat. Dess vidare utveckling ligger inte i händerna på de dvärgar, som söker hindra den i dess lopp, som vill sätta käppar i världshistoriens hjul. Världshistoriens dagorder lyder i dag: förverkliga det socialistiska slutmålet. Den tyska revolutionen har hamnat i denna lysande kornets bana. Den kommer att steg för steg, genom stormar, genom kamp och kval och nöd nå fram till målet.

Den måste!

"Die Rote Fahne", den 18 november 1918.